

מסכת כתובות דף ית.

- דף טו-טו. **משנה**

<p>ואם יש עדים שהיא של אביו, והוא אומר לכהנתה הימנו, אינו נאמן</p>	<p>ומודה רב כי יהושע באומר לחברו שדה זו של אביך הייתה, ולכהנתה הימנו, שהוא נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתייר, זה אינו יודע שהיתה של אביו אלא על פי של זה, ומה שאסר הרוי התיר</p>
---	--

- דף ית. **וליתני מודה ר' יהושע...**

<p>тирוץ - משום דקביי למתני סיפא, אם יש עדים שהוא ממןו, והוא אומר פרעתיו, אינו נאמן</p> <p>ואה קיימת לו המלואה את חברו בעדים, אינו צריך לפניו בעדים, וא"כ הוא נאמן לומר פרעתיו, ולכן לא תני באומר לחברו מנה לויתך מך ופרעתי לך....</p>	<p>קשה - וליתני מודה רב כי יהושע באומר לחברו מנה לויתך מך, ופרעתי לך, שהוא נאמן מדאורייתא بلا שבועה</p> <p>דאשׁמָעֵין דמודה היכא דין שור שחוט לפני, mai שנא דאשׁמָעֵין בקרעע, ואיצטריך למתניתה באביו משום סיפא, לנקוט מילתיה במטלטلين, ולישמעין בדידיה גופה?</p>
---	--

- **קושית הגם' - וליתני מודה ר' יהושע...**

<p>וליתני מודה רב כי יהושע באומר לחברו מנה לאביך בידי והאכלתו פרס, שפראuti חציו, שהוא נאמן بلا שבועה, הויל ואין שור שחוט לפני, דאשׁמָעֵין רבותא, דאע'ג דמודה במקצת, פטור, הויל ואינו טובעו</p>
--

- **тирוץ הגם'**

<p>תנאי פלייג בהא מילתא בשבועות, ואי אמר ר' יהושע ה כי, לא חד מינינו הו,</p> <p>ואי אליבא זר' אליעזר בן יעקב</p>	<p>דאיברנן,</p> <p>הא אמר אפלו טובעו, זהה מודה במקצת, משיב אבידה הוא,</p>
<p>כי לא תבע ליה נמי, הא אמר שבועה בעי, ואינו נאמן بلا שבועה,</p>	<p>דתן בשבועות, מנה לאבא בידך, והוא אומר אין לך בידי אלחמיים דינר, פטור משום שהוא כמשיב אבידה,</p>
<p>ולכן לא תני מודה רב כי יהושע באומר לחברו מנה לאביך בידי, שפראuti חציו, שהוא נאמן بلا שבועה</p>	<p>ומאי אשׁמָעֵין ר' יהושע באין שור שחוט, אפלו שור שחוט לפני נמי נאמן</p>
<p>דאיבר ה כי, ר' יהושע לא חד מינינו הו</p>	

מסכת כתובות דף יח

- **דתניא ר' אליעזר בן יעקב אומר...**

**ר' אליעזר בן יעקב אומר, פעמים שאדם נשבע על טענת עצמו,
כיצד, מנה לאביך בידיו, והאכלתו פרס (פרעתינו חציו), הרי זה נשבע,
וזהו שנשבע על טענת עצמו**

וחכמים אומרים, איןו אלא כמשיב אבידה ופטור

- **ור' אליעזר בן יעקב לית ליה משיב אבידה...**

תירוץ הגם - אה"ג אפילו לר' אליעזר בן יעקב

אם אמר מעצמו מנה לאביך בידיו, נאמן بلا שבועה,
דאית ליה תקנת משיב אבידה,

קושית הגם - אין אמר ר' אליעזר בן יעקב

מנה לאביך בידיו, ופרעתינו חציו,
דאיינו נאמן بلا שבועה,

אלא דכאן מיيري בטוענו קטן מנה לאבא בידך,**

והוא אומר מנה לאביך בידיו, והאכלתו פרס,
ולראב"י לא נחשב "משיב אבידה" כיון דעתינו קטן, והתעם
שנתקראת "טענת עצמו" משום דעתנית קטן בעלמא לית בה משואה

הא יש תקנתא דרבנן של משיב אבידה

שהמוציא מציאה לא ישבע מפני תיקון עולם, ורקשא על
ר' אליעזר בן יעקב דכי איינו תובען, נמי מה חייב ליה שבועה,
הרי אין לך משיב אבידה גזילה מזויה, ואמאי חייב שבועה?

** **ואע"ג דתנין אין נשבעין על טענת קטן,**

ה"מ בטוענו קטן אני נתתי לך, וקרא כתיב "כִּי יתנו איש אל רעהו" ולא קטן,

אבל הכא שבא בטענת אבי, אית ליה לר' אליעזר בן יעקב נשבעין

- **ובذرבה קמייפלאגי...**

דאמר רבת, מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע,

חזקת אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו,

והאי בכוilia בעי דילכפريا (דעכשו אין לו ממון הרבה לשלם),

והאי דלא כפר ליה, משום אין אדם מעיז פניו הוא,

ובאמת יתכן שירצה הלהה להזדווג למלואה על כל החוב,

אלא שרצו להשתטט ממנו לזמן מה, וסביר אדחה אותו עד שהיהה לי כסף, אז אפרע לו

ורבן סברי

רבי אליעזר בן יעקב סבר

בו הוא איןו מעיז, אבל בבנו של המלווה מעיז, ואפילו הוא גדול,

לא שנא בו ולא שנא בבנו, אפילו הוא קטן, איןו מעיז,

ומזלא מעיז, משיב אבידה הו,

ולכך לאו משיב אבידה הו,

ולכן אמרו שפטור משבועה

ולכן אמר הרי זה נשבע

מסכת כתובות דף יח:

• משנה

<p>סיפה - ואם יש עדים שהוא כתב ידים או שהיה כתב ידים יוצא מקום אחר, אין נאמנים</p>	<p>רישא - העדים שאמרו בכתב ידינו זהה אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולין עדות היינו, הרי אלו נאמנים</p>
<p>כתב ידים יוצא מקום אחר שחוותים בשטר אחר שהוחזק בב"ד וכתווב בו הנפק, ובו אותו שטר לפניו עם זה, וכתווב חותמן דומה של זה לשול זה, אין כאן הפה שאסר, ואין נאמנים לומר פסולין היינו</p>	<p>העדים היו מעדים על חתימות לקיים את הטר פסולין עדות היינו קרובים או משחק בקוביה ** העדים נאמנים כיון שאין כתב ידים ניכר אלא על פיהם, הפה שאסר, הפה שהתיר, כי אכן דמהינן לחו אהאה, הימנינהו אהאה</p>
<p>** מה שפירש רשי על המשנה שעדים פסולין היינו משחקים בקוביה, זה לפי לישנא קמא ברמי בר חמא, שעדים נאמנים להרשיע את עצם במקומות פה שאסר, אבל למסקנא דאים נאמנים להרשיע את עצמו אפילו במקומות פה שאסר, פסולין עדות היינו קרובים, אבל לא משחק בקוביה</p>	

• גمرا - אמר רמי בר חמא...

<p>אמר רמי בר חמא, לא שנו בסיפהadam כתב ידן יוצא מקום אחר אין נאמנים, אלא שאמרו אנוסים היו מחתמת ממו,</p>	<p>דלאו כל כמינינו לשווין נפשיהם בעדותם פיהם, ולפסול את השטר,adam קרוב אצל עצמו, ואין נאמן על עצמו לא לזכות ולא לחובה, בדין נפשות ובפסול עדות להשות רשע ופסול על פיו, ואלו פוסלים עצמן באומרים חתמו שקר בשבייל אונס ממו,</p>
<p>והטעם דנאמנים ברישא כשאין כתב ידן יוצא מקום אחר, משום פה שאסר, פה שהתיר,</p>	<p>אבל אמרו אנוסים היינו מחתמת נפשות, שאמור בעל השטר זהה להרגנו, ואדם חזק הוא, הרי אלו נאמנים אפילו בכתב ידן יוצא מקום אחר, כיון שאין מושיעין את עצמן בעדות זו</p>
<p>קושית רבא - ליכא למימר הци, ذיכוון שהגיד, שוב אינו חור ומגיד, זגבי עדות חזא הגודה כתיבא "אם לא יגיד וגוו", והכא נמי, כיון דחותימי בשטרא, היינו "הגודה" דיזהו, והיכי מהימני تو למייעך הוואיל וכתווב ידן יוצא מקום אחר,</p>	<p>בשלמה רישא כשאין כתב ידן יוצא מקום אחר, ועליהו סמכין, כוללה חזא הגודה היא, דהא באותו דבר בצד שאלת שלום קאמר אבל אנוסים היין, אבל הכא בכתב ידן יוצא מקום אחר, לא אפומיהו סמכין, ומאי נאמנים באנוסים מחתמת נפשות?</p>
<p>והא אמר ר"ל עדים החתוםים על השטר נעשה כמו שנחקקה עדותן בב"ד, וא"כ שטר שפיר נקרא "הגודה", והק"ל ذיכוון שהגיד...?</p>	<p>וכי תימא hei מיili על פה, כגון המעד בב"ד ולאחר כדי דבר בא לשנות בו, אבל בשטר לא, "הגודה" כתיב, ושטר אינה "הגודה",</p>

מסכת כתובות דף יח:

- אלא כי איתמר (דברי רמי בר חמא), ארישא אתמר...

<p>אמר רמי בר חמא, לא שנו ברישא אדם אין כתוב ידן יוצא ממוקם אחר דנאניון,</p> <p>אלא אמרו אנוסים היו מחמת נשות,</p> <p>ולא מושי נפשיהם רשעים, וכיון דעתינו סמכין, הא בתוך כדי דבר עקורה לסתה דתיהו, והפה שאסר התיר,</p> <p>אבל אמרו אנוסים היו מחמת ממון, אין נאמנים אפילו בשאיין כתוב ידן יוצא ממוקם אחר,</p> <p>דאין אדם משים עצמו רשע,</p> <p>דאינו נאמן לפסול את עצמו מחזקתו, דקרוב הוא אצל עצמו, וקרוב פסול לעדות</p>

• סיכום

אלא כי איתמר, הכי איתמר	ליישנא קמא	אמר רמי בר חמא
ברישא באין כתוב ידן יוצא ממוקם אחר	בSHIPA בכותב ידן יוצא ממוקם אחר	זה דתני... .
נשות, דנאניון	ממון, דאינו נאמן	לא שנו אלא אנוסים מחמת...
פה שאסר, פה שהתריר	דמראשיע עצמו	משום.. .
ממון, איינו נאמן	נשות, נאמן	אבל אנוסים מחמת... .
דאינו אמרין פה שאסר כמשמעותו עצמו רשע	דאינו מרשייע עצמו	משום... .
לא אמרין	אמרין	פה שאסר במקום שירושיע עצמו
עדים אינם יכולים לומר אנוסים היו... דיש חסרון של כיון שהגיד...	עדים יכולים לומר אנוסים היו... ואין חסרון של כיון שהגיד... .	לאחר שטר

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.